

Duhovnost u stihu

Fra Miljenko Stojić

Naći utočište kriku svoje duše

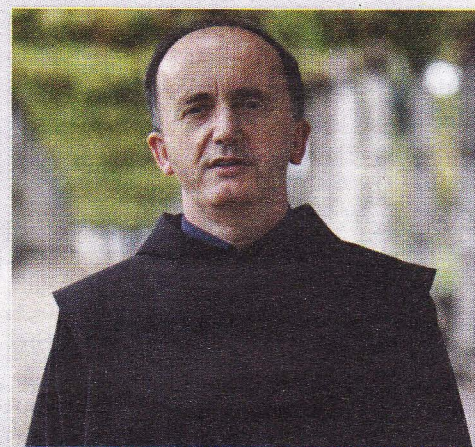
Svestrani svećenik pjeva o ljudima, vremenima, domovini, a posebice o Bogu moleći mu se stihovima i tražeći u Njegovoj blizini inspiraciju i utočište.

Priredila: Lidija Pavlović-Grgić

Fra Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog rođen 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja, a trenutno živi i djeluje u Širokom Brijegu. Pohađao je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrirao kršćansku duhovnost u Rimu. Djelovao je kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništaraca, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskom ratu te kao tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Pokrenuo je i Informativni centar *Mir*

Međugorje, Radiopostaju *Mir* Međugorje i agenciju *Miriam* koju trenutno vodi i surađuje s različitim javnim glasilima. Član je Komisije HBK-a i BK-a BiH za hrvatski martirologij i vicepostulator je postupka mučeništva *Fra Leo Petrović i 65 subrača*. Prvi hrvatski književnik koji je 2000. svoja djela postavio na svoje osobne web-stranice piše i objavljuje od 7. razreda pučke škole, a potpisuje poetska i prozna ostvarenja, djela za djecu, književne kritike, oglede, aforizme, stručne i novinske članke.

Autor je niza knjiga, zastupljen je u antologijama, čitankama i lektiri, preveden je na nekoliko jezika, nagrađivan za književni i društveni rad, uređuje knjige drugih, član je različitih književnih udruga, književna kritika ga od početka stvaranja prati afirmativnim pristupom... Pjeva o ljudima, vremenima, domovini, a posebice

ce o Bogu moleći mu se stihovima i tražeći u Njegovoj blizini inspiraciju i utočište.

Pišući o knjizi *Stopama mira, Ljerka Car Matutinović* ističe kako neko čudeno, nedokučivo bratstvo živi u njegovim molitvenim stihovima. „Njegova je vjera zanos srca. On se prepušta tomu ushitu iako nema odgovore na sva pitanja (...) Njegova ljudska i pjesnička skromnost i skrušenost ne nameće se, nego jednostavnim riječima izriče postojan i odlučan govor srca, usprkos neželjenim sumnjama, usprkos domišljanjima. Kako postići da se 'ljepota razlije u krhkost postojanja', pita se pjesnik tražeći odgovore u otajstvima i otkrivanju duhovnosti, kako bi se prepoznao, kako bi ga drugi prepoznali u upornoj, nezaustavljivoj žudnji da se učini svijet 'po mjeri čovjeka i Boga', zabilježila je Car Matutinović.

MAGDALENA

Mene su znali svi,
ja nisam znala nikog,
moje tijelo bilo je s njima,
a duša tako daleko, daleko,
bila sam zrcalo onih
što se vole nazivati tihi i poštenu,
smijala se njihovom bijednom igranju uloga
i bilo je sve to tako do onog dana
dok se nije pojavio On.
Razumjeli smo se prvim pogledom
očiju.

On nije igrao nikakvu ulogu,
bio je osoba puna dostojanstva,
poštenje mu se iskriilo na licu i u
riječima.

Konačno sam našla utočište
kriku svoje ranjene duše,
odmor svojim izranjenim stopalima.

Dobri i pobožni
smijali su se i Njemu i meni.

KRIŠKA ŽIVOTA

Blizu sedme Isusove postaje u
Jeruzalemu
stara Palestinka svirala mi u bubanj,
glazba sjetna i duboka, duboka,
možda plače za sinom
što poginuo je ovdje blizu,
za kim ja plačem, gdje je moj dom,
zašto mi prijatelja odvedoše anđeli,
čaja čaja drhti u ruci,
slijepa Palestinka svira, čuje li je
netko,
svijet se rasplinjuje u mojoj glavi
kraj sedme Isusove postaje blizu.

UPITNIK

Čudno kako ne znam
napisati pjesmu o Bogu.

A volim ga.

Sve što kažem, čini mi se da je
previše prazno, previše obično.

Znam da je u meni
kao toplina moje duše.

Kada ću moći
napisati pjesmu o Bogu?

LAKU NOĆ, BOŽE

Ležim u mraku sam,
vani kiša ponovno tuče po krovu,
ja tebi Bože želim laku noć.

Dan je moj bio naporan,
stizao sam ga i stizao me,
nismo mogli jedan bez drugoga.

Bilo je i pogrešnih koraka,
molim te zaboravi, budi prijatelj,
znaš dobro da ne mogu sam.

Ne znam hoću li dočekati zoru,
ali ipak ja tebi Bože želim laku noć
tonući u san i čekajući negdje buđenje.